

Скальська Уляна Любомирівна

Кандидат хімічних наук,
фахівець із промивальних
бурових рідин

Народилася 1 січня 1931 р. у с. Романівка Терехівського району на Тернопільщині в родині священика. В 1953 р. закінчила хімічний факультет Львівського державного університету ім. І. Франка та почала працювати в Битківській (з 1954 р. — Надвірнянській) конторі буріння на Прикарпатті, присвятивши своє життя нафтогазовій промисловості.

До науково-дослідної роботи У. Л. Скальська долучилася ще на підприємстві і в 1960 р. отримала запрошення до Центральної науково-дослідної лабораторії ВО «Укрнафта» (м. Івано-Франківськ), де організувала лабораторію бурових розчинів — майбутній центр із розробки нових реагентів для оброблення і регулювання властивостей промивальних рідин для бурових підприємств Прикарпаття.

У 1960 р. на Всесоюзній науковій конференції з бурових розчинів (м. Баку) науковець представила новий реагент — стабілізатор на основі гідролізованого поліакриламідую Калусь-

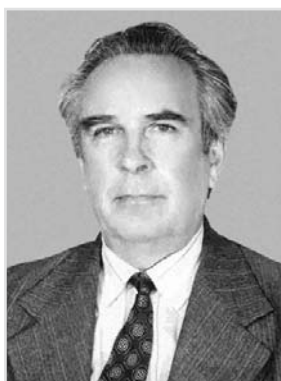
кого хімкомбінату «Хлорвініл». Цю речовину почали застосовувати не лише в процесі буріння свердловин на Прикарпатті, а й на бурових підприємствах Західного Сибіру. В 1961 р. Уляна Любомирівна розробила комплексну систему визначення та регулювання властивостей бурових розчинів, яка згодом стала нормативною.

Під керівництвом академіка Ф. Д. Овчаренка вона підготувала й у 1970 р. захистила кандидатську дисертацію. У 1977 р. обійняла посаду старшого наукового співробітника Івано-Франківського відділення ВНДІБТУ, де створила нову лабораторію.

Уляна Скальська — автор понад 60 наукових праць, зокрема однієї монографії, близько 300 статей, розвідок та культурознавчих робіт, учасник республіканських і всесоюзних наукових конференцій із розробки та застосування промивальних рідин у нафтовій і газовій промисловості.

З 1989 р. (після виходу на пенсію) активно займається громадською діяльністю. На початку 1990 р. вона заснувала Союз українок Івано-Франківської області і стала першим (нині — почесним) його головою. У 1992 р. У. Л. Скальська організувала й очолила Клуб української інтелігенції ім. Б. С. Лепкого, на базі якого в 2000 р. створила видавничу групу «Грань». За останні десять років її зусиллями надруковано більше 25 книжок (вона — упорядник, відповідальний редактор, дизайнер, автор передмов, післямов тощо).

Уляна Любомирівна — член президії Івано-Франківської обласної організації «Жіноча громада», почесний член обласного товариства «Просвіта», один з ініціаторів і незмінний член опікунської ради Першої української гімназії (м. Івано-Франківськ), один із засновників, член осередку Наукового товариства ім. Т. Г. Шевченка.

Скляр Володимир Тихонович

Доктор технічних наук,
професор, академік УНГА,
фахівець у галузі нафтохімії та
нафтопереробки, управлінець

Народився 14 липня 1923 р. у с. Хоминці Роменського району Сумської області. У 1951 р. із відзнакою закінчив ЛПІ. Після завершення навчання в аспірантурі працював завідувачем лабораторії геохімії нафти УкрНДГРІ, а з 1959 р. — завідувачем лабораторії нафтохімії і заступником директора з наукової роботи УкрНДІпроекту (з 1991 р. — УкрНДІНП «МАСМА»).

Володимир Тихонович розробив концепцію сучасного розвитку нафтопереробки в Україні, її місця у контексті народногосподарського комплексу СРСР, почав масштабну організаційську роботу зі створення в Українській РСР потужного науково-дослідного комплексу з нафтопереробки і нафтохімії. На базі лабораторій та відділів нафтового профілю УкрНДІпроекту в 1963 р. він ініціював заснування ВНДІПКнафтохімію і був призначений його директором. До структури інституту ввійшли Львівська філія, проектне відділення в Києві, дослідний завод у м. Дрогобичі. За сприяння В. Т. Скляра тут були сформовані відомі наукові школи: хімії та технології додатків (присадок) до

мастильних матеріалів; хімії, технології, реології і трибології пластичних мастил; колоїдної хімії міжфазного обміну в трифазних дисперсних системах; інженерної реології та теллофізики дисперсних систем у нафтопереробці і нафтохімії.

У 1963 р. захистив кандидатську, а в 1984 р. — докторську дисертацію.

З 1972 р. працював на посаді старшого наукового співробітника, в 1974 р. призначений заступником директора з наукової роботи, а згодом — керівником Інституту фізико-органічної хімії і вуглехімії АН УРСР. Із 1991 р. і до останніх днів життя Володимир Скляр працював генеральним директором міжнародної асоціації «Високоефективний трубопровідний транспорт».

Володимир Тихонович вивчав проблеми синтезу і технології алкілсаліцилатних, сукцинімідних та інших додатків до мастильних матеріалів, високоефективних в'язучих матеріалів, що використовуються у дорожньому будівництві, пластичних мастил, продуктів коксохімії, мастильно-холодильних рідин та технологічних засобів, ПАР для інтенсифікації видобування нафти. Його розробки були використані під час ліквідації наслідків аварії на ЧАЕС.

Результати досліджень ученого висвітлені у шести монографіях і оглядах, понад 180 статтях. Отримав 136 свідоцтв на винаходи та патенти.

Він був головним редактором і членом редколегії низки фахових наукових видань, наукових товариств.

Нагороджений орденами Леніна, Трудового Червоного Прапора, Почесною грамотою Президії Верховної Ради УРСР, медалями «За перемогу над Німеччиною у Великій Вітчизняній війні 1941–1945 рр.», «За доблесну працю», «На честь 25-річчя битви за Дніпро», «Ветеран праці», багатьма грамотами і подяками. В. Т. Скляр — заслужений діяч науки та техніки УРСР.

Помер 9 березня 1998 р.